

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1670/2015
18.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Марине Говедарица, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца Б.Ћ., из В. и М.Б., из С.К., чији је заједнички пуномоћник В.Ж., адвокат из Н.С., против туженог Н. АД Н.С., из Н.С., чији је пуномоћник Б.Г., адвокат из Б., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1030/15 од 11.06.2015. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1030/15 од 11.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1030/15 од 11.06.2015. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 196/14 од 11.03.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је у целости тужбени захтев тужилаца. Ставом другим изреке, утврђена је ништавост члана 5. Споразума о престанку радног односа између тужиоца Б.Ћ. и туженог број 32-30/60/2-129/HR од 16.11.2012. године. Ставом трећим изреке, утврђена је ништавост члана 5. Споразума о престанку радног односа тужиоца М.Б. и туженог број 32-30/60/2-123/ HR од 16.11.2012. године. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 134.000,00 динара, са каматом од пресуђења, до исплате. Допунском пресудом Основног суда у Новом Саду П1 196/14 од 03.04.2015. године тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 49.500,00 динара, са каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1030/15 од 11.06.2015. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом

Саду П1 196/2014 од 11.03.2015. године и допунска пресуда Основног суда у Новом Саду П1 196/14 од 03.04.2015. године.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер је побијана одлука у складу са праксом овога суда у идентичним чињенично правним предметима, због чега нема потребе за новим тумачењем права.

Имајући у виду наведено, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за поништај члана 5. Споразума о престанку радног односа које су тужиоци закључили са туженим поднета је 13.02.2014. године, а као вредност предмета спора у тужби је означен износ од 15.000,00 динара. Спорном одредбом Споразума предвиђено је да су уговорне стране сагласне да је уплатом износа из члана 3. и 4. Споразума послодавац измирио све своје обавезе према запосленом и

да запослени нема било каква постојећа, условна или потенцијална потраживања према послодавцу.

Имајући у виду наведено, да се спорни члан 5. Споразума о престанку радног односа, чија је ништавост утврђена нижестепеним пресудама, не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа (члан 441. Закона о парничном поступку), у којим споровима је ревизија дозвољена, те да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, сходно одредби члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Имајући у виду исход поступка по изјављеној ревизији, тужени нема право на накнаду трошкова, а трошкови које је тужилац имао у погледу одговора на ревизију нису били нужни за вођење овог поступка, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**